

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Disputationes|| ROBERTI BELLAR-||MINI E SOCIETATE
IESV,|| DE CONTROVERSIIS CHRISTIANAE|| FIDEI,
ADVERSVS HVIVS TEM-||poris Hæreticos,||**

Tribus Tomis comprehensæ.||

DE ECCLESIA|| TRIVMPHANTE,|| TRIBVS LIBRIS|| EXPLICATA.||

Bellarmino, Roberto Francesco Romolo <Heiliger>

Ingolstadii, [1599]

VD16 B 1607

XVI. Deteguntur aliquot fraudes & me[n]dacia hæreticorum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-53909](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-53909)

cap. 35. Quanquam Wiclefus non illicitum esse dicebat orare Sanctos, sed solum inutile & superfluum; dicebat enim videri stultitiam recurrere ad scurras alicuius Principis, quando ipse Princeps est paratissimus per se audire: vel sectari turbidos riuos, quando fons ipse patet: quibus verbis obiter Sanctos scurris, & riuus turbidis conferebat, quod est hæreticorum proprium.

DE NI QVE, hæretici nostri temporis, vt Lutherus in libris ad Waldenses; Melanchthon in Apologia, art. 21. Confess. Augustang; Brentius cap. 24. Confess. Wirtemb. & Calvinus lib. 1. cap. 14 §. 12. & lib. 3. Instit. cap. 20. §. 20. & seq. tria docent de orationibus Sanctorum. PRIMO, ex diuinis literis non haberi, quod Sancti mortui orent pro viuus, ac proinde hoc non esse certum. SECUNDO, si Sancti orant, eos non orare nisi in genere pro tota Ecclesia electorum, non autem pro isto, aut illo in speciali. TERTIO, inutile & illicitum esse inuocare Sanctos, siue Angelos, siue homines, ac petere, vt pro nobis orent: inutile quidem, quia non habent tam longas aures (ita enim Calvinus loquitur) vt preces nostras audire possint: illicitum autem, quia hinc obscuratur gloria Christi, qui est vnicus mediator & intercessor noster.

CAPVT XVI.

Deteguntur aliquot fraudes & mendacia hæreticorum.

HABEMVS igitur quæ sit sententia aduersariorum, sed antequam eam refellamus, vtile erit cognoscere breuiter, quibus calumniis & mendaciis Melanchthon & Calvinus eam simplicibus persuadeant.

Philippus loco notato tria mendacia dicit. PRIMO, nos tribuere Sanctis diuinitatē, id est, vim cognoscendi mentium cogitationes. Mendacium est apertum. nec enim vllus Catholicorum hoc dicit, vel dixit vnquam; asserimus enim eos cognoscere nostras preces, non vt sunt in mentibus nostris, sed vt sunt in Deo, quem vident, & qui eas ipsis ostendit.

SECUNDO, ante tempora S. Gregorij non exstare mentionem inuocationis Sanctorum. Paulò liberalior fuit Martinus

GGGggg 2 tinus

tinus Kemnitius, qui in examine sess. 22. Concilij Tridentini dicit, inuocationem Sanctorum cepisse post tempora Augustini, & in examine sess. 25. dicit, auctorem inuocationis beate Mariæ fuisse Petrum Gnapheum, qui vixit circa annum Domini C D L XXX. quæ imperitia vel malitia est intolerabilis in tantis Magistris in Israël, cum sint loca innumerabilia in Ambrosio, Augustino, Hieronymo, Basilio, Athanasio, Irenæo, & aliis, quos postea citabimus, & quæ etiam citantur a Centuriatoribus Cent. 4. cap. 4. & Cent. 5. cap. 4.

TER TIO, Papistas esse asinos, qui docent ex libro S. Hieronymi contra Vigilantium, Vigilantium negasse inuocationem Sanctorum, cum in toto illo libro Hieronymi non sit vna syllaba de inuocatione Sanctorum, sed solum de honore reliquiarum. At hoc ipsum ostendit Philippum non quidem asinum, sed cerè valde stupidum fuisse; nam etsi Vigilantium non dixit, Sanctos non esse inuocandos, tamen dixit, eos nos posse orare pro nobis: hinc autem si non colligeremus, eum negasse inuocationem Sanctorum, tunc verè tardiores asinis essemus. Quis enim inuocaret eum, qui non potest vllum auxilium præbere? Sapiētius igitur fecerunt Magdeburgenses Centur. 4. cap. 8. qui videntes non posse negari, quin Vigilantium idem senserit quod ipsi, dicunt eum non fuisse hæreticum, sed sanctum Presbyterum, & cum Hieronymo contempsisse, ac vicisse.

Porrò CALVINVS multa etiam dicit mirabilia. PRIMVM affirmat lib. 3. Instit. cap. 20. §. 21. in omnibus hymnis, & Litanis Papistarum nullam vnquam fieri Christi mentionem: & cum semper oremus Sanctos mortuos, nunquam nobis precibus Christum occurrere. quod cerè tale mendacium est, vt periculum sit, ne Diabolus cognomen mendacis amittat. quid enim? nonne in litanis dicimus: *Kyrie eleison, Christe eleison, Pater de cælis Deus, &c.* Nonne ferè omnes hymni, quos in Breuiario legimus, sunt vel Ambrosij, vel Gregorij, vel Prudentij, vel Sedulij antiquissimorum auctorum? Nonne omnes diriguntur ad Deum, & terminantur per *Gloria tibi Domine*, vel quid simile? Nonne omnes orationes Ecclesiæ, quæ leguntur in Missa, diriguntur etiam ad Deum, & terminantur per *Christum Dominum nostrum*?

SECUNDO, Sanctos cum Christo regnantes passim in illo cap. 20. lib. 3. vocat mortuos, laruas, umbras, colluuiem, quæ incredibilis blasphemia est.

TERTIO dicit, lib. 3. cap. 20. §. 20. solum Christum introisse in sanctuarium cœli, & solum ipsum deferre ad Deum vota populi eminus in atrio existentis. Quibus verbis significat, non solum sanctos homines, sed etiam sanctos Angelos non posse Deo nostras preces offerre, sed solum Christum: quod est contra apertissimam Scripturam Tob. 12. *Ego, inquit Raphaël, obtuli orationem tuam Domino.* Et Apocal. 8. *Ascendit fumus incensorum de orationibus Sanctorum, de manu Angeli coram Deo.* Et contra ipsum Calvinum, qui infra sui oblitus admittit Angelos offerre Deo nostras preces.

QUARTO dicit, lib. 3. cap. 20. §. 22. nos inuocare Sanctos planè vt Deos, & habere nos Deos plurimos non pro numero vrbiū, vt dicitur Hierem. 2. de Iudæis, sed pro numero capitum multitudinis, quæ est calumnia manifesta, vt ex litanis apparet. Quis enim Deo dicere auderet, *S. Deus, ora pro nobis?* Nec noua est calumnia; nam etiam antiqui hostes Ecclesiæ mentiebantur, homines mortuos pro Diis Catholicos habere, vt patet ex Cyrillo lib. 6. in Iulianum, vltra medium, & lib. 10. ante medium. & ex Eusebio lib. 4. hist. cap. 15. & lib. 8. cap. 6. & ex Augustino lib. 20. contra Faustum, cap. 4. & ex Hieronymo contra Vigilantium.

QUINTO ibidem dicit, nos rogare virginem, vt filium iubeat facere quod petimus. At quis nostrum hoc dicit? cur non probat vilo exemplo? Præterea si Iosue 10. dicitur: *Obediente Deo voci hominis,* cur non posset aliquo modo dici, filium Dei obedire matri aliquid petenti?

SEXTO ibidem dicit, nos ante statuas Barbaræ, vel Catharinæ demurmurare Pater noster, & Pastores hunc vsū suo plausu approbare. At fideles etiam simplicissimi si interrogentur, respondere solent, se orationem Dominicam dirigere ad Deum, id autem se facere coram imaginibus Sanctorum, sperâtes per auxilium Sanctorum suam orationem ad Deum melius & felicius peruenturam, sed etiam si aliqui tam stupidi essent, vt S. Barbaræ dicerent, Pater noster, num imperitia aliquorum traduci debet, quasi esset dogma Ecclesiasticum? & qui sunt Pastores, qui ab usum probant?

SEPTIMO dicit, in Concilio III. Carthaginensi verum fuisse, ne in publicis precibus diceretur: *S. Petre, ora pro nobis*, sed istud decretum, nisi in suo codice Calvinus addiderit, nunquam reperitur. Concilium enim solum definit, ut oratio sacrificantis dirigatur ad Patrem, non ad Filium, vel Spiritum sanctum; de Sanctis nulla mentio. Sed Calvinus per suam Dialecticam, ex eo, quod oratio debet dirigi ad Patrem, deducit non posse inuocari Sanctos, & inde ulterius deducit Concilium statuisse, ut non dicatur, *S. Petre, ora pro nobis*.

OCTAVO dicit, horrendum esse sacrilegium, Sanctos vocare præsules salutis, & nullo colore defendi, quod quidam Sanctis dicunt, è cælo nos respice, & adiua. At priora sunt verba Ambrosij lib. de viduis: posteriora Gregorij Nazianzeni oratione in Cyprianum, in Athanasium, in Basilium: illi autem duobus viris nihil habuit antiquitas sapientius.

CAPVT XVII.

Quomodo Sancti inuocandi non sint.

NUNC vt rei veritas manifesta fiat, ponemus & probabimus aliquot propositiones.

PRIMA propositio. *Non licet à Sanctis petere, vt nobis tanquam auctores diuinorum beneficiorum gloriam, vel gratiam, aliaq; ad beatitudinem media concedant.* Hæc est contra primum errorem, & contra calumniam Calvinistarum. Probatur PRIMO Scriptura. Psal. 63. *Gratiam, & gloriam dabit Dominus.* Et Psal. 120. *Leuauit oculos meos in montes, & inde veniet auxilium mihi, auxilium meum à Domino, qui fecit cælum & terram.* Montes sunt homines sancti, vt exponit Augustinus in hunc Psalmum, & fufius tract. I. in Ioannem, & libro de Pastoribus, cap. 8. iubemur ergo leuare oculos ad montes, id est, ad Sanctos, & ab eis auxilium expectare, sed vt intelligamus ab eis auxilium expectandum esse, non vt ab auctoribus, sed vt ab impetratoribus, ideò statim subditur: *Auxilium meum à Domino, qui fecit cælum & terram.* Item Iacobi I. *Omne datum optimum, & omne donum perfectum desursum est descendens à Patre luminum.*